

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/103/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118207822
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7118207822.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a sudkýň JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu: L. B., F.. XX.X.XXXX, T. R. P.Z. B., E. XX, zastúpeného JUDr. Milanom Slobodníkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislava, Štúrova 2, v konaní o náhradu škody, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 15.10.2020 č.k. 23C/51/2018-304 takto

rozhodol:

M e n í rozsudok v zamietajúcom výroku tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 12.000 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 16.05.2018 do zaplatenia a 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 4.918,23 eur od 16.05.2018 do 28.08.2018.

P o t v r d z u j e rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti o zaplatenie 5.811,70 eur s prísl. zamietnutá.

Žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 50%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 4.918,23 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 29.8.2018 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodol tak o nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci, ktorý uplatnil voči žalovanej vo výške 22.729,93 eur s prísl. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra SR, Prezídia PZ, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej jednotky, Expozitúra Východ mu bolo dňa 10.3.2014 vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy v jednočinnom súbahu so zločinom nedovoleného ozbrojovania, obchodovania so zbraňami. Jeho osobná sloboda mu bola obmedzená dňa 12.3.2014. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu bol spod obžaloby prokurátora oslobodený z dôvodu, že ešte pred vznesením obvinenia zanikla trestnosť činu, ktorý sa mu kládol za vinu. Proti tomuto rozsudku podal prokurátor Generálnej prokuratúry odvolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vo veci sám rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom sp. zn. 3To/13/2014 zo dňa 20.5.2015 z dôvodu, že prvostupňový súd nesprávne oslobodil žalobcu z dôvodu podľa § 285 písm. e/ Trestného poriadku a nie podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku. Takýmto konaním orgánu verejnej moci mu bola spôsobená škoda spočívajúca vo vynaložených trovách právneho zastúpenia vo výške 5.811,70

eur. Zároveň bol žalobca vzatý do väzby, ktorá trvala od 12.3.2014 do 12.11.2014, teda jeho osobná sloboda bola obmedzená po dobu 246 dní. Počas tohto obdobia nemohol vykonávať prácu posunovača, aj keď mohol dosiahnuť priemerný mesačný čistý príjem vo výške 546,47 eur, preto mu vznikol nárok na náhradu ušlej mzdy za toto obdobie 246 dní vo výške 4.918,23 eur. Trestným stíhaním bolo hlboko zasiahnuté do jeho ľudskej dôstojnosti, rodinného, súkromného a spoločenského života, vyvolalo to u neho extrémne psychické napätie, pocit krivdy, sklamaní, nespravodlivosti a úzkosti spolu so strachom z budúcnosti. Jeho spoločenský status sa narušil, rovnako ako príbuzenské a priateľské väzby s okolím. Počas celého trvania väzby, ale aj po prepustení na slobodu mal žalobca vážne problémy so spánkom, pociťoval silný nepokoj a nervozitu, bol neustále v napätí. Jedným z nezvratných negatívnych dopadov na osobný život bolo úmrtie matky E. B. počas toho, ako bol vo väzbe. Smrť znášal mimoriadne ťažko, nakoľko v čase úmrtia jeho matky bol izolovaný od najbližšej rodiny a príbuzných. So smrťou matky sa musel vyrovnáť sám, bez akejkoľvek odbornej pomoci. Z dôvodu nezákonnej väzby nemohol matku ani pochovať, čo ho dodnes trápi. Nezákonná väzba zanechala negatívny dopad aj na jeho duševnom zdraví, čo vyšlo najavo vtedy, keď zomrel jeho 21 ročný krstný syn C. B., ktorého pohrebu sa opäť nemohol zúčastniť, pričom sa musel vyrovnávať s výčitkami, že nemôže stáť pri svojej rodine. Po opätovnom nastúpení do práce ho zamestnávateľ preradil na inú prácu, pretože zo zdravotných dôvodov súvisiacich so zhoršením jeho duševného zdravia nebol spôsobilý vykonávať prácu, na akú bol predtým zaradený. Stratil aj odbornú a psychickú spôsobilosť vykonávať prácu posunovača, preto ho zamestnávateľ zaradil na pracovnú pozíciu doručovateľa a neskôr na pozíciu manipulačného pracovníka - robotníka prekládky, v dôsledku čoho teraz vykonáva fyzicky náročnejšiu prácu. Na výkon práce posunovača doposiaľ nie je spôsobilý, preto požadoval priznať aj finančné zadosťučinenie vo výške 12.000,- eur.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že uznesením vyšetrovateľa PZ, Ministerstva vnútra SR, Prezídia PZ, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej jednotky, Expozitúra Východ, ČVS: PPZ-976/NKA-PZ-VY-2013 zo dňa 10.03.2014 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného zákona v štádiu prípravy v jednočinnom súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2, ods. 4 písm. b) Trestného zákona v štádiu prípravy. Prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, úradu špeciálnej prokuratúry podal dňa 26.08.2014 na Špecializovaný trestný súd obžalobu na žalobcu pre spáchanie trestných činov uvedených v uznesení o vznesení obvinenia. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/32/2014 zo dňa 12.11.2014 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To13/2014 bol žalobca spod obžaloby prokurátora oslobodený z dôvodu, že zanikla trestnosť činu, ktorý sa mu kládol za vinu. Z odôvodnenia rozsudku súd zistil, že trestnosť činu zanikla z dôvodu, že obžalovaný upustil od ďalšieho konania smerujúceho k dokonaniu obzvlášť závažného zločinu a zároveň odstránil nebezpečenstvo, ktorým hrozil. Upustenie od ďalšej činnosti je preukázané tým, že obžalovaný ďalej nikoho nekontaktoval, nevytváral podmienky pre spáchanie zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu a ani z jeho správania nevyplývali žiadne také skutočnosti, ktoré by smerovali k snahe spáchať obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy. Samotná myšlienka alebo prejav úmyslu spáchať trestný čin, ktorý predchádza príprave ešte nie je trestným činom.

4. Žiadosťou zo dňa 26.02.2018 požiadal žalobca o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktoré adresoval Generálnej prokuratúre SR. Z odpovede Generálnej prokuratúry SR zo dňa 09.05.2018 súd zistil, že žiadosti žalobcu o náhradu škody nebolo vyhovené z dôvodu, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že obvinený nebol súdom právoplatne odsúdený. V predmetnej veci bolo vzhľadom na skutkové okolnosti zrejmé, že základné zásady trestného konania boli dodržané, zistené okolnosti nasvedčovali tomu, že bol spáchaný trestný čin v rozpore s trestným zákonom a že na podklade zistených skutočností bol dôvodný záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou, pričom preukázanie viny resp. zánik trestnosti činu bola až vecou dokazovania pred súdom.

5. Z oznámenia o zmene tarifnej mzdy zo dňa 14.02.2014 mal súd za preukázané, že žalobcovi zamestnávateľ Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s. zmenil mesačnú tarifnú mzdu na sumu 566,77 eur počnúc od 01.02.2014. Z potvrdenia príjmu zo dňa 07.07.2015 súd zistil, že žalobca by dosiahol v období od marca 2014 do novembra 2014 u zamestnávateľa Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s. priemerný mesačný príjem v sume 546,47 eur. Z posudku o psychickej spôsobilosti žalobcu súd zistil, že na základe rozhodnutia zamestnávateľa podstúpil žalobca dňa 14.05.2015

psychologické vyšetrenie u H.. R. J., s výsledkom, že žalobca nie je spôsobilý vykonávať navrhnutú prácu. Z dohody o zmene obsahu pracovnej zmluvy zo dňa 12.05.2015 vyplynulo, že zmena obsahu pracovnej zmluvy uzatvorená medzi zamestnávateľom Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s. a zamestnancom (žalobcom) bola dohodnutá na dobu určitú do znovunadobudnutia psychickej, zdravotnej a odbornej spôsobilosti na výkon práce Posunovač- Posunovač VSP po návrate z výkonu trestu. Následne po posudku o psychickej spôsobilosti žalobcu bola so žalobcom uzatvorená dňa 18.05.2015 pracovná zmluva medzi zamestnávateľom Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s. a žalobcom na funkciu doručovateľ.

6. Po právnom posúdení veci v zmysle § 1, § 2, § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 8 ods. 6 písm. g/, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, 4 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 1.1.2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“) dospel k záveru, že žaloba je (len) čiastočne opodstatnená, a to čo do zaplatenia sumy 4.918,23 eur s prísl., preto žalobe v tejto časti vyhovel a v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

7. Na zdôvodnenie rozhodnutia uviedol, že v danom prípade bola naplnená prvá podmienka pre záver o zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú žalobcovi, a to existencia nezákonného rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Vynesenie oslobodzujúceho rozsudku má podľa názoru súdu prvej inštancie rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania vznesení obvinenia pre nezákonnosť tak ako vyplýva z § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Pokiaľ žalovaná poukazovala v rámci svojej obrany na ust. § 8 ods. 6 písm. g/ spomínaného zákona, a teda že právo na náhradu škody nevznikne, ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu, k tomu súd prvej inštancie uviedol, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol žalobca spod obžaloby prokurátora oslobodený z dôvodu, že zanikla trestnosť činu. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že obžalovaný upustil od ďalšieho konania smerujúceho k dokonaniu obzvlášť závažného zločinu a zároveň odstránil nebezpečenstvo, ktorým hrozil. Upustenie od ďalšej činnosti je preukázané tým, že obžalovaný nikoho nekontaktoval, nevytváral podmienky pre spáchanie zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu a ani z jeho správania nevyplynuli žiadne také skutočnosti, ktoré by smerovali k snahe spáchať obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy. Samotná myšlienka alebo prejav úmyslu spáchať trestný čin, ktorý predchádza príprave ešte nie je trestným činom, preto mal súd za to, že trestnosť činu zanikla ešte pred vznesením obvinenia, nie až po právoplatnosti rozhodnutia tak, ako vyplýva z ust. § 8 ods. 6 písm. g/ spomínaného zákona. Preto v danom prípade nemožno túto výnimku použiť, kedy nárok na náhradu škody v zmysle zákona nevznikne.

8. V preskúmvanej veci žalobca nárok na náhradu škody odvodzoval z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 10.3.2014, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou dňa 12.3.2014. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobcu, že toto uznesenie je potrebné považovať za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené; spáchanie skutkov, z ktorých bol obvinený nebolo preukázané a z tohto dôvodu bolo trestné stíhanie zastavené. Aj podľa ustálenej súdnej judikatúry a súdnej praxe súd prvej inštancie uzavrel, že podstata nároku na náhradu škody sa v danom prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania ale na samotný výsledok celého trestného stíhania, keď žalobca bol spod obžaloby prokurátora oslobodený.

9. K námietke žalovanej, ktorá namietala, že v konaní nie je pasívne vecne legitimovaná tvrdiac, že za Slovenskú republiku má konať Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z.z. je orgánom konajúcim v mene štátu Generálna prokuratúra SR. V danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia vydal vyšetrovateľ policajného zboru, avšak prokurátor sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zamietol a podal obžalobu. Preto žalovaná je pasívne vecne legitimovaná v konaní.

10. Žalobca sa v tomto konaní domáhal náhrady skutočnej škody, ktorá mu vznikla vynaložením nákladov na obhajobu v trestnom konaní vo výške 5.811,70 eur, tvrdiac že sumu 2.132,36 eur uhradil obhajcovi JUDr. Atílovi Boháčsovi a sumu 1.521,91 eur JUDr. Milanovi Slobodníkovi a tiež náhrady za spotrebované pohonné hmoty, za použitie motorového vozidla a za stratu času za cesty v súvislosti s jednotlivými úkonmi vo výške 2.157,43 eur. Súd prvej inštancie v tej súvislosti uzavrel, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy o úhrade týchto nákladov uvedeným advokátom. Žalobca tak nepreukázal, že

trovy právneho zastúpenia, ktorých náhradu požaduje boli ním skutočne vynaložené, preto žalobu v tejto časti zamietol, keď nemal preukázané, že by v tomto rozsahu došlo k ujme v majetkovej sfére žalobcu.

11. Pokiaľ sa žalobca domáhal zaplata sumy 4.918,23 eur ako náhrady ušlej mzdy, o ktorú prišiel počas obdobia od 12.3.2014 do 12.11.2014, kedy bola jeho osobná sloboda v dôsledku väzby obmedzená na dobu 246 dní, súd prvej inštancie ustálil, že nárok v tomto rozsahu je potrebné považovať za preukázaný. Predloženými listinnými dôkazmi (oznámenie o zmene tarifnej odmeny zo dňa 14.2.2014 a potvrdenie o príjme zo dňa 7.7.2015) žalobca preukázal, že za obdobie, ktoré strávil vo väzbe by mu vznikol nárok na náhradu ušlej mzdy vo výške 546,47 eur mesačne, ktorú mohol dosiahnuť pokiaľ by vykonával prácu posunovača. Súd prvej inštancie tiež uzavrel, že o túto mzdu žalobca prišiel v bezprostrednej príčinnej súvislosti s nezákonnou väzbou v dôsledku zmenšenia majetku žalobcu, ktorou vznikla žalobcovi škoda vo výške 4.918,23 eur titulom ušlej mzdy, čím sú splnené všetky zákonné podmienky pre vyhovie tomu nároku. Preto žalobe v tejto časti vyhovel, pričom žalobcovi priznal aj zákonné úroky z omeškania vychádzajúc z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. v znení od 1.2.2013 vo výške 5% ročne. Začiatok omeškania žalovanej stanovil odo dňa 29.8.2018, teda márnym uplynutím lehoty 6 mesiacov odo dňa, kedy žalobca ako poškodený subjekt nárok riadne uplatnil žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 28.2.2018.

12. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie a väzbu vo výške 12.000,- eur, tento nárok mal za nedôvodný. K dôvodom uvedeným žalobcom pre uplatnenie tohto nároku uviedol, že jedným z nezvratných negatívnych dopadov väzby na život žalobcu bolo úmrtie jeho matky počas toho, keď bol vo väzbe. V tom smere súd prvej inštancie prisvedčil žalobcovi, že deti majú citovú väzbu k svojim rodičom a ich stratu ťažko znášajú, avšak žalobca o úrovni svojho vzťahu s matkou neprodukoval žiadne dôkazy (napríklad ako vnímala jeho odsúdenie matka alebo on sám, či neboli pohádaní...), pričom na preukázanie týchto skutočností nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov, ako svedeckých výpovedí, prípadne výpoveď jeho samotného, preto uzavrel, že žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.000,- eur nepreukázal. Pokiaľ uvádzal, že ďalším negatívnym dopadom bolo, keď zomrel jeho krstný syn a nemohol sa zúčastniť jeho pohrebu súd prvej inštancie uviedol, že z úmrtia listu nebohého C. B. vyplynulo, že tento zomrel dňa 21.8.2013, teda v období ktoré predchádzalo nástupu žalobcu na väzbu dňa 12.3.2014, nič preto nebránilo žalobcovi, aby sa mohol zúčastniť pohrebu jeho krstného syna.

13. Na základe týchto úvah mal za to, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemožno považovať za preukázaný, preto žalobu v tejto časti zamietol.

14. Na základe týchto úvah vyhovel žalobe (len) v časti o zaplata sumy 4.918,23 eur, ktorý nárok je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. V tej súvislosti uviedol, že nebyť začatia trestného stíhania, žalobca by túto sumu zarobil u svojho zamestnávateľa.

15. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, 2 C.s.p. a vychádzajúc z pomeru úspechu strán sporu vo veci rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Žalobca sa domáhal zaplata sumy 22.729,93 eur, pričom žalobe bolo vyhovené v časti o zaplata sumy 4.918,23 eur, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 21,64%. Žalovaná by mala preto nárok na náhradu trov konania v rozsahu 56,72% (78,36%-21,64%). Žalovanej však žiadne trovy konania nevznikli a ani ich náhradu neuplatnila.

16. Proti tomuto rozsudku, a to proti jeho vyhovujúcemu výroku a výroku o trovách konania v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. a odvolaciu súdu navrhla, aby rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietne. Na zdôvodnenie odvolania uviedla, že zásadnou skutočnosťou ňou namietanou v konaní pred súdom prvej inštancie bolo, že v danom prípade nárok na náhradu škody žalobcovi nevznikol z dôvodu podľa § 8 ods. 6 písm. g/ zák. č. 514/2003 Z.z., nakoľko žalobca bol spod obžaloby oslobodený z dôvodu zániku trestnosti. Špecializovaný trestný súd v oslobodzujúcom rozsudku na str. 9-10 výslovne uviedol, že obžalovaný sa preukázateľne dopustil prípravy na spáchanie obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy tým, že požiadal S. J. - agenta o zabezpečenie strelnej zbrane a streliva z pomsty za rozvrátenie manželstva poškodeným E.. D. T.. Súd konštatoval, že príprava obzvlášť závažného zločinu je prvým relevantným štádiom spáchania trestnej činnosti, pretože iba myšlienka alebo prejav úmyslu nie je ešte trestným

činom. Stretnutie obžalovaného s agentom Salayom a jeho žiadosť o to, aby mu agent zabezpečil strelnú zbraň s nábojmi z dôvodu vyriešenia jeho rodinnej situácie napĺňa pojmové znaky prípravy ku konkrétnemu zločinu. Oslovenie osoby, ktorú obžalovaný doteraz nepoznal, aby mu zabezpečila strelnú zbraň a strelivo je dôvodom k tomu, aby mohol súd ustáliť, že úmysel páchatel'a spáchať trestný čin bol reálny. Rovnako aj najvyšší súd v rozsudku na str. 9 konštatoval, že konanie obžalovaného po stránke subjektívnej i objektívnej naplnilo znaky prípravy na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami v štádiu prípravy. Poukazujúc na § 13 ods. 1, 2 Trestného zákona je zrejmé, že žalobca sa preukázateľne dopustil protiprávneho konania, ktoré spočívalo v príprave obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy a zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami v štádiu prípravy, ktoré konanie podľa Trestného konania je trestné podľa rovnakej trestnej sadzby ako zákon stanovuje pre daný obzvlášť závažný zločin, ku ktorému príprava smeruje. Dôvodom oslobodenia žalobcu spod obžaloby bola skutočnosť, že následne dobrovoľne upustil od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu zločinu, v dôsledku čoho zanikla trestnosť činu. Skutočnosť, že súd vyhodnotil, že trestnosť prípravy na obzvlášť závažný zločin zanikla nijako nespochybňuje to, že žalobca sa preukázateľne dopustil protiprávneho konania, ktoré mu bolo kladené za vinu. S poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/167/2016 má odvolateľ za to, že ustálená súdna prax považuje nenaplnenie predpokladu o spáchaní trestného činu obvineným za nevyhnutnú podmienku pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Táto podmienka je splnená vždy, ak trestné stíhanie obvineného bolo zastavené z dôvodu, že skutok sa nestal, nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený. Zmyslom ust. § 8 ods. 6 spomínaného zákona je vylúčiť vznik práva na náhradu škody v prípadoch oslobodenia spod obžaloby z takých dôvodov, ktoré nedokladujú, že obvinený sa protiprávneho konania kvalifikovaného ako trestný čin nedopustil. Podľa názoru odvolateľa v praxi nie je možné, aby trestnosť činu zanikla v prípade upustenia od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu zločinu až po právoplatnosti uznesenia o vznesení obvinenia, nakoľko pokiaľ by páchatel' od konania spočívajúceho v príprave zločinu upustil až po vznesení obvinenia, nešlo by už o dobrovoľné konanie z jeho strany, ktoré zákon na zánik trestnosti prípravy vyžaduje. Upustenie od ďalšieho konania by už bolo iba reakciou na postup polície voči nemu. Iný výklad spomínaného ustanovenia by viedol k odškodneniu osôb, ktoré sa preukázateľne dopustili protiprávneho konania v zmysle Trestného poriadku, čo by bolo v rozpore s dobrými mravmi a priečilo by sa samotnému zmyslu a účelu zák. č. 514/2003 Z.z.

17. Proti tomuto rozsudku, a to proti jeho zamietajúcemu výroku v zákonnej lehote podal odvolanie aj žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h/ C.s.p. a odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok v tomto výroku zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.000,- eur s prísl. tak ako žiadal v žalobe. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie síce správne zistil, že mu vznikol nárok na náhradu ušlej mzdy za čas, kedy bol vo väzbe, nesprávne však priznal žalobcovi úrok z omeškania až odo dňa 29.8.2018 a nie už odo dňa 16.5.2018, tak ako žiadal. V danom prípade pred uplynutím 6-mesačnej lehoty stanovenej ust. § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. žalovaná oznámila žalobcovi, že neuspokojí jeho nárok dňa 16.5.2018. Preto už týmto dňom sa dostala žalovaná do omeškania. Nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie, že by nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ktorú požadoval od žalovanej uhradiť. Súd sa nedôvodne zameril len na jeho vzťah s krstným synom Dominikom a jeho matkou. V konaní predložil pritom množstvo ďalších dôkazov svedčiacich o ujme nielen v rodinných vzťahoch ale aj v iných zložkách osobného života, čo napokon tvrdil v samotnej žalobe a aj vo vyjadrení v konaní pred súdom prvej inštancie. Súd sa preto mal zaoberať aj ďalšími nimi produkovanými dôkazmi preukazujúcimi, že v dôsledku nezákonného trestného stíhania došlo k podstatnej ujme v jeho osobnom živote. Navyše úroveň vzájomných citov medzi ním a jeho matkou nebola žalovanou rozporovaná. Trestným stíhaním bolo hlboko zasiahnuté do jeho ľudskej dôstojnosti, rodinného, súkromného a spoločenského života. Trestné stíhanie a väzba v ňom vyvolali extrémne psychické napätie, pocity krivdy, sklamaní, nespravodlivosti a úzkosti spolu so strachom z budúcnosti. Počas celého jej trvania ale aj po prepustení na slobodu mal vážne problémy so spánkom, pociťoval silný nepokoj a nervozitu, bol neustále v napätí. Súd na tieto ním uvádzané skutočnosti vôbec neprihliadol. Trestné stíhanie pritom pôsobí vo všeobecnosti na obvineného stresujúco o to viac, pokiaľ dôjde k vzatiu nevinnej osoby do väzby. Navyše okrem listinných dôkazov pripojil aj posudok o psychickej spôsobilosti zo dňa 12.5.2015, kde bolo zistené, že stratil spôsobilosť na výkon práce posunovača. K strate psychickej spôsobilosti došlo v dôsledku vzatia do väzby. Aj tento listinný dôkaz preukazuje, že väzba mala na jeho psychické zdravie mimoriadne nepriaznivé následky. Súd ani na tento dôkaz neprihliadol. Pokiaľ súd mal niektorú s ním tvrdených skutočností za nepreukázanú alebo nedostatočne

preukázanú, mohol túto skutočnosť zohľadniť pri priznaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Napadol aj výrok o trovách konania, ktorý nepovažuje za správny.

18. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrvala na svojej odvolacej argumentácii. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, vychádzajúc z ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z.z. je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku vedenia trestného stíhania možná len výnimočne. Okolnosti uvedené v tomto zákonom ustanovení nestačí len tvrdiť, ale je potrebné ich aj preukázať. Správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca tieto skutočnosti nepreukázal. K zmene pracovného zaradenia žalobcu došlo až 6 mesiacov po prepustení z väzby, čo je dlhá doba na to, aby bolo možné bez pochyb konštatovať túto príčinnú súvislosť.

19. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že s ním nesúhlasí. Pokiaľ žalovaná poukazuje na ust. § 8 ods. 6 písm. g/ zák. č. 514/2003 Z.z. poukázal na to, že v danom prípade zanikla trestnosť činu ešte pred vydaním samotného uznesenia o vznesení obvinenia, teda toto uznesenie už nemalo byť vôbec vydané, ale prebiehajúce trestné konanie malo byť zastavené. Ust. § 13 ods. 1 Trestného poriadku nemá pre rozhodnutie vo veci samej význam. V danom prípade je potrebné aplikovať predovšetkým ust. § 13 ods. 3 písm. a/ trestného zákona, podľa ktorého predchádzajúce konanie už v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia nebolo trestné. Orgány činné v trestnom konaní tak vznesli obvinenie za skutok, ktorého trestnosť zanikla už niekoľko mesiacov pred vznesením obvinenia. V danom prípade aplikácia rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo/167/2016 je vylúčená, nakoľko nejde o obdobnú vec. Ak by zákonodarca chcel právo na náhradu škody nepriznať vo všetkých prípadoch zániku trestnosti činu, vynechal by len slová „po právoplatnosti rozhodnutia“. Výklad tejto normy je postavený na predpoklady, že zákonodarca nevie, že k zániku trestnosti môže dôjsť ako pred právoplatnosťou rozhodnutia, tak aj po právoplatnosti rozhodnutia, nemožno považovať za správny. Akceptácia postoja žalovanej, že priznanie náhrady škody je v rozpore s dobrými je neprijateľná. Slovenská republika prostredníctvom štátnych orgánov začala voči nemu viesť trestné stíhanie v čase, kedy to už zákon nedovoľoval, čím hrubo zasiahla do jeho práv.

20. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovanej zotrval na svojej doterajšej argumentácii. S poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/125/2019 vyzdvihol, že každé trestné stíhanie sa považuje za negatívny zásah do života trestne stíhanej osoby, ktorý je aj bez ďalšieho spôsobilý vyvolať vznik nemajetkovej ujmy.

21. Potom ako Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením zo dňa 8.6.2022 vyzval žalobcu, aby odstránil vady podania (žaloby) tak, že vyčíslil, akú konkrétnu výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch požaduje samostatne z dôvodu rozhodnutia o väzbe a samostatne z dôvodu trestného stíhania z celkovo uplatňovanej peňažnej náhrady vo výške 12.000,- eur žalobca upresnil žalobu tak, že z dôvodu nezákonného rozhodnutia o väzbe požaduje náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.000,00 eur a z dôvodu nezákonného trestného stíhania náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,00 eur.

22. Žalovaná v súvislosti s upresnením žaloby ohľadom náhrady nemajetkovej ujmy vo vyjadrení opätovne zdôraznila nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie a v ostatnom zotrvala na odvolacej argumentácii.

23. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej na pojednávaní v zmysle § 385 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) v rozsahu danom v ust. § 379 a § 380 C.s.p. a po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je opodstatnené a odvolanie žalovanej dôvodné nie je.

24. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil nesprávny záver o nedôvodnosti nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v otázke určenia začiatku omeškania žalovanej pri priznanej náhrade ušlej mzdy.

25. V danej veci sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplata 22.729,93 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 16.5.2018 do zaplata. Nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy oprel o zodpovednosť štátu (žalovanej) v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. z dôvodu nezákonného rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci. Konkrétne uplatnil nárok na náhradu ušlej mzdy vo výške 4.918,23 eur s prísl., náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5.811,70 eur s prísl., náhradu nemajetkovej

ujmy z dôvodu nezákonného rozhodnutia o väzbe vo výške 8.000,00 eur s prísl. a náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu nezákonného trestného stíhania vo výške 4.000,00 eur s prísl., celkovo sumu 22.729,93 eur s prísl.

26. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody titulom ušlej mzdy spôsobenej rozhodnutím o väzbe, nakoľko žalobca bol spod obžaloby oslobodený (§ 8 ods. 5 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z.z.). Odvolací súd v tej súvislosti poukazuje na bod 42. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom podrobne zdôvodnil, ako dospel k záveru o dôvodnosti nároku žalobcu v tejto časti, ktoré dôvody odvolací súd považuje za vecne správne a s ktorými sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

27. Podstatou odvolacej argumentácie žalovanej bolo spochybnenie názoru súdu prvej inštancie v súvislosti s výkladom ust. § 8 ods. 6 písm. g/ zák. č. 514/2003 Z.z., že v danom prípade nenastali zákonné dôvody pre vylúčenie vzniku práva žalobcu na náhradu škody.

28. Podľa § 8 ods. 6 písm. g/ zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody nevznikne, ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná, alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čin prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest.

29. Súd prvej inštancie správne vyložil spomínané zákonné ustanovenie a dospel k správne záveru o tom, že v danom prípade bol žalobca spod obžaloby oslobodený, avšak nie z dôvodov uvedených v spomínanom zákonnom ustanovení, konkrétne z dôvodu, žeby po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.5.2015 sp. zn. 3To/13/2014 vyplýva, že žalobca ako obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že obžalovaný od svojho zámeru spáchať žalovaný zločin dobrovoľne a z vlastnej vôle upustil a odstránil nebezpečenstvo, ktoré hrozilo záujmu chráneného Trestným zákonom. Najvyšší súd dospel k záveru, že konanie obžalovaného po stránke subjektívnej i objektívnej nenaplnilo znaky prípravy na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 13 ods. 1, § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b/ Trestného zákona v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b/ Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona. Z toho vyplýva, že trestnosť činu v danom prípade zanikla ešte pred vydaním samotného uznesenia o vznesení obvinenia, teda toto uznesenie už nemalo byť v trestnom konaní vydané, ale trestné konanie malo byť zastavené. Možno sa len stotožniť s názorom žalobcu, že orgány činné v trestnom konaní vznesli obvinenie za skutok, ktorého trestnosť zanikla už pred vznesením obvinenia. Správne preto uzavrel súd prvej inštancie, že v danom prípade nenastal žiaden z dôvodov uvedených v ust. § 8 ods. 6 písm. g/ zák. č. 514/2003 Z.z.

30. Odvolací súd je toho názoru, že za dôvodný je potrebné považovať aj nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu nezákonného trestného stíhania a z dôvodu nezákonnej väzby, ktorý uplatnil celkovo vo výške 12.000 eur.

31. Výška odškodnenia vychádza z ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom vykonaním novely č. 412/2012 Z.z., podľa ktorého výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä po a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

32. Podľa § 17 ods. 4 cit. zák. ust. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (zák. č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z.z.).

33. Vykonaným dokazovaním bol podľa názoru odvolacieho súdu preukázaný značný zásah do súkromného a osobného života žalobcu ako osoby trestne stíhanej pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v jednočinnom súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami v štádiu prípravy. Podľa názoru odvolacieho súdu každé trestné stíhanie, o to viac pre obzvlášť závažný zločin predstavuje významný zásah do súkromného aj osobného života trestne stíhanej osoby. Žalobca viedol usporiadaný súkromný, rodinný a pracovný život. Obvinenie mu bolo vznesené uznesením zo dňa 10.3.2014 a spod obžaloby bol oslobodený dňa 20.5.2015, teda trestné stíhanie trvalo viac ako rok. Súdna prax sa zjednotila v názore, že pri posudzovaní nárokov na zadosťučinenie za nemajetkovú ujmu treba mať na zreteli, že vznik nemajetkovej ujmy spravidla nemožno dokazovať, pretože prakticky ide o stav mysle poškodenej osoby, ide o utrpenie na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa dotýkajú morálnej integrity poškodenej osoby, predovšetkým na dôstojnosti, cti, dobrej povesti, ale aj na iných hodnotách, ktoré spravidla sa premietajú vo vnútornom živote človeka, napríklad tiež na osobnej slobode, súkromní, rodinnom živote a pod. (napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/3731/2011 z 27.6.2012, uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/125/2019, 4Cdo/34/2018 a iné).

34. V danom prípade bolo preukázané, že trestné stíhanie negatívne ovplyvnilo osobný život žalobcu, keďže došlo k narušeniu jeho rodinných väzieb, ale aj k následkom v pracovnej oblasti, keďže žalobca bol nútený zmeniť pracovnú pozíciu z dôvodu straty spôsobilosti na výkon dovtedajšej pracovnej činnosti. Možno sa len stotožniť s tvrdením žalobcu, že vedenie trestného stíhania zanechalo následky aj na jeho psychike, o čom svedčí posudok o psychickej spôsobilosti zo dňa 12.5.2015, z ktorého vyplynulo, že stratil spôsobilosť na výkon práce posunovača. Vedenie trestného stíhania malo dopad na psychický a celkový zdravotný stav žalobcu, na jeho rodinnú pohodu, z čoho možno vyvodiť, že žalobca bol výrazne poškodený v osobnostnej sfére, nielen v súkromnej ale aj v pracovnej, rovnako aj v mieste bydliska a okruhu známych, ale aj v širšom okruhu osôb, predovšetkým vzhľadom na povahu trestnej činnosti, za ktorú bol žalobca trestne stíhaný. Vražda je spravidla veľmi nepriateľsky spoločensky vnímaná, spojená s odcudzovaním stíhaného, preto aj z týchto dôvodov je potrebné považovať zásah za značne zvýšený.

35. Vychádzajúc z intenzity zásahu zisteného u žalobcu odvolací súd priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu za nezákonné trestné stíhanie v uplatnenej výške 4.000,- eur, ktorú považuje za primeranú.

36. Odvolací súd priznal žalobcovi aj náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu vo výške 8.000,- eur, ktorú vzhľadom na zisteného okolnosti považoval tiež za primeranú. Žalobca strávil vo väzbe 246 dní, čo z celkovo priznanej náhrady vo výške 8.000,- eur činí za jeden deň väzby 32,52 eur. Takto priznaná výška náhrady je adekvátna spôsobenej ujme výkonom väzby a zodpovedá tiež ustálenej súdnej praxi. Finančné odškodnenie bolo v danom prípade stanovené podľa celkovej dĺžky obmedzenia osobnej slobody, keďže časové okolnosti sú podľa názoru odvolacieho súdu objektívne vyjadriteľným kritériom pre posúdenie odškodnenia. Cieľom priznania tohto odškodnenia je satisfakcia pre žalobcu, ktorého osobnostné právo bolo výkonom väzby porušené, a to predovšetkým so zreteľom na to, že tento zásah obvyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu. Podľa názoru odvolacieho súdu priznanie finančného odškodnenia žalobcovi vo výške 8.000,- eur je účinným prostriedkom na zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu, ktorým bol výkon väzby. Pre priznanie primeraného zadosťučinenia za výkon väzby sa nevyžaduje existencia preukázania následkov zásahu stačí, že len samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach. Výkonom väzby totiž vznikla preukázateľne žalobcovi ujma, spočívajúca v porušení jeho základných občianskych práv, predovšetkým straty slobody a súkromia.

37. Priznaná výška nemajetkovej ujmy je výsledkom úvahy odvolacieho súdu, pri ktorej zohľadnil všetky zákonom určené kritéria vyplývajúce z vyššie cit. ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z.z. Výšku nemajetkovej ujmy odvolací súd stanovil s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval, s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, ale aj závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v rodinnom a spoločenskom uplatnení. Priznaná ujma je stanovená v zákonom určených kritériách vyplývajúcich z ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., keďže 50-násobok minimálnej mzdy stanovenej za rok 2014 vo výške 352,- eur činí 17.600,- eur.

38. Spolu s istinou súd zaviazal žalovanú uhradiť žalobcovi aj zákonné úroky z omeškania, počnúc dňom nasledujúcim po oznámení žalovanej žalobcovi, že jeho nárok na náhradu škody neuspokojí, teda odo dňa 29.8.2018 do zaplatenia. Pokiaľ ide o otázku úrokov z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, táto bola ustálenou praxou vyriešená (viď

uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.1.2022 sp. zn. 7Cdo/339/2021, ktoré nadväzuje na skoršie rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 4Cdo/48/2017, 4Cdo/257/2019).

39. Na základe týchto úvah odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil rozsudok tak, ako vyplýva z výroku tohto rozhodnutia.

40. Odvolací súd zmenil aj zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie ohľadom 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 4.918,23 eur tak, že tento priznal od 16.5.2018 do 28.8.2018, v ktorej časti odvolací súd považuje nárok za dôvodný. Nárok na úroky z omeškania patrí žalobcovi odo dňa nasledujúceho po doručení odpovede žalovanej o predbežnom prerokovaní nároku, a nie po uplynutí 6 mesačnej lehoty na plnenie vyplývajúcej zo zák. č. 514/2003 Z.z. V danom prípade lehota na plnenie začala plynúť skôr, ako uplynutím tejto zákonnej 6 mesačnej lehoty, a to v deň nasledujúci po doručení odpovede žalovanej o vybavení predbežného prejednávania nároku žalobcu. Už týmto dňom sa žalovaná dostala do omeškania, keď bolo zrejmé, že nárok žalobcu neuspokojí.

41. Za nedôvodnú považuje odvolací súd odvoláciu argumentáciu žalovanej, ktorá spochybnila správnosť orgánu určeného súdom na zastupovanie žalovanej v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje.

42. Žalobca napadol rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku, ktorým mu súd nepriznal náhradu škody titulom trov právneho zastúpenia vo výške 5.811,70 eur. Vo vzťahu k tomuto výroku rozhodnutia však neuviedol žiadnu odvoláciu argumentáciu, preto odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil rozsudok v tomto výroku ako vecne správny.

43. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1, 2 C.s.p. tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a dovolacieho konania v rozsahu 50%. Žalobca v konaní uplatnil 4 samostatné nároky, z ktorých ohľadom jedného nároku bol neúspešný, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 50% (75% úspech - 25% neúspech).

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).